

Vi har også lagt op til i lovforslaget her, at der skal være et klarere grundlag for at træffe beslutning om, hvorvidt en ejendom skal byfornys eller den skal rives ned. Det kan være meget svært i det nuværende regelsæt. Det bliver der rettet op på i det her regelsæt, sådan at man vitterlig kan se: Hvor kan vi bedst investere penge-ne?

Jeg har også været glad for meldingerne på den måde, at ingen ordførere har syntes, at der skulle skæres ned på byfornylsesrammen – det har vi jo dog hørt fra forskellige sider, sådan hører vi da af og til og en gang imellem – men der har været en bevidsthed om, at vi stadig væk har 200.000 uhensigtsmæssige, utidssvarende boliger, som har brug for, at der er nogle, der kommer og reparerer, uden at det koster for meget for den enkelte beboer.

Det system er faktisk noget, vi skal værne om, og det system er der så – og det er jeg i hvert fald glad for – et meget bredt flertal her i Folketinget der gerne vil bevare. Og den investeringsramme, der er lagt op, er 2 mia. kr., og vi mener faktisk godt, at vi kan få både noget mere og noget bedre byfornyelse ud af det og samtidig så sige, at det ikke koster så meget for det offentlige, fordi den støtteandel, som staten lægger ind i en byfornylsesopgave, bliver mindre, og det er det, der gør, at der altså er 204 mio. kr. på bundlinjen, som hr. Flemming Kofod-Svendsen og hr. Keld Albrechtsen var så optaget af.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, jeg vil ikke sige, at der er opstået nogen betydelig stor klarhed omkring de økonomiske konsekvenser for staten af det her forslag; men som hr. Kofod-Svendsen gjorde opmærksom på, må vi jo lægge til grund, at regeringen i sin finanspolitik har indarbejdet en besparelse i 2001 på 204 mio. kr., i 2001 på 218 mio. kr., osv.

Men det er muligt, at regeringen ikke – nu er hverken økonomiministeren eller by- og boligministeren til stede – påtænker at sikre, at det giver en sådan besparelse. Men man kan jo ikke borttrylle en besparelse ved at sige, at rammen er i øvrigt den samme, for på en eller anden måde må man jo have forestillet sig, at den besparelse bliver sat igennem i virkeligheden. Så kunne ministeren ikke belyse, hvordan det hænger sammen?

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

By- og boligministeren mente, at Dansk Folkeparti ønskede at give ejerne i både pose og sæk. Det er vel ønsketænkning fra ministerens side, for det er slet ikke de intentioner, vi har i Dansk Folkeparti.

Ministeren var inde på, at der var boligmangel på nuværende tidspunkt. Derfor var det sådan lidt farligt at give huslejen fri. Så må jeg jo spørge ministeren, om ikke ministeren har været medvirkende til, at der netop er boligmangel.

Vi er vidende om, at mange flygtninge og indvandrere skal bosættes. Og alt andet lige, med den tilstrømning, der har været af disse personer de seneste år, så giver det da et pres på de boliger, der er i samfundet, og det vil jo så, alt andet lige, gå ud over de danskere, der er der.

Boligmangelen kunne man jo sådan set også komme lidt til livs, hvis man åbnede mulighed for, at ejere af sommerhuse kunne disponere over dem året rundt. Så var der dog en mindre boligmangel.

Endelig vil jeg godt spørge ministeren, om ministeren vil arbejde for, at der bliver givet mulighed for fri aftaleret mellem lejere og udlejere om lejemålets længde. Her har vi jo det problem, at udlejer er bundet af formentlig kun at kunne aftale en kortere periode for et lejemål uden at være bundet af andre regler.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Først til boligministeren om mertilsagn: Jeg synes, det bliver gjort for simpelt, når det bare siges, at det er en opgave for kommunerne at styre projekterne bedre, således at man ikke får nogle pludselige overskridelser.

Det, som kommunerne gør med mertilsagn, er jo også at prøve at administrere deres ramme på en fornuftig måde. Og nogle gange kommer de jo så i konflikt med hinanden. Det er derfor, jeg synes, at kæden nogle gange hopper af, hvis man siger, at det her alene kan sikre en bedre planlægning. Det er klart, at man kunne ønske sig en bedre planlægning i nogle tilfælde, men jeg tror ikke, det kan sikre det alene.

Så er der den dér diskussion om aktiviteten og investeringsrammen – og det er også et svar til hr. Kofod-Svendsen. Vi har da klart forudsat, at investeringsrammen, dvs. aktiviteten, er den samme. Det er jo det, der er afgørende. Det er investeringsrammen, der bestemmer aktiviteten. Hvilke udgifter det så konkret betyder for sta-